

Lebăda neagră

Lorena Craia

Sub podul de cobalt apare-o vidră,
Pe malul de bazalt aşteaptă-o hidră;
Se uită ochi în ochi apoi, fatal,
Le-nghite noaptea rece de metal.

Pe vârful unui munte impozant
Se-aşază un cocor de diamant,
Cu aripi translucide, de oglindă,
Şi ciocul gata-gata să mă prindă.

Sub fagul care doar ce-a desfrunzit
M-adun lângă o frunză de granit,
Din palmă ciuguleşte câte-un graur,
Cu pene rubinii şi cioc de aur.

Prin iarbă, de sub lemn şi rumeguş,
Se-agită câte-un cărăbuş de pluş,
Iar luna se aprinde-n colţ de cer
Şi cerul îşi desprinde-o stea de fier.

Privesc la melci sticloşi şi fără case,
La fluturii de noapte de mătase;
Spre-un cerb cu stea în frunte mă îndemn,
Prin vântul, întetindu-se, de lemn.

Apoi mă uit subit în calendare,
Ştiind că din vapoarele de sare
Iubirea mea nu poate fi iubire,
Decât pe valuri tulburi de safire.

Tristeţea mi-o cobor până pe gene,
Iar trupul sidefiu mă creşte-n pene
Şi-n noaptea ca de smoală, tuciurie,
Mă pierd pe drumuri albe de hârtie.

20 septembrie 2016, Constanţa